

spiser, i hvert fald i vide kredse i befolkningen? Hvorfor bliver nogle federe og federe, dårligere og dårligere ernæret? Hvorfor er der så mange skæve ting?

Og skal man i virkeligheden imødegå det med nye regler? Eller skal man tage drøftelsen af: Hvordan er det nu, når vi skal over i et nyt århundrede og årtusind, det egentlig foregår i det daglige i vores samfund? Hvad er egentlig dagligdagen for de allerfleste? Og jeg snakker ikke om penge, hvis det må være tilladt for et øjeblik at finde et helle, hvor der ikke tales om penge.

Vi er et effektivt samfund, og det skal vi være. CD mener ikke, vi kan leve af hverken hønsestrik eller kartoffeltryk. Naturligvis skal vi være helt fremme, når det drejer sig om effektivitet, dygtighed, kvalitet og det hele.

Jeg spørger bare mig selv, om det, vi i øjeblikket måler effektivitet på – vi skal løbe hurtigere, og de skal løbe hurtigere, og alle skal løbe hurtigere, og der skal være mere sagsbehandling, der skal være mere rugbrød, og der skal være mere, osv. – i virkeligheden er et utrolig kortsigtet effektivitetsmål, for det bliver jo ikke nemmere for alle at hænge på arbejdsmarkedet, når det foregår på den måde.

Det bliver sværere og sværere. Vi bruger større og større ressourcer på at finde udveje og bagdøre for dem, der så ikke kan være med. Og de, der så er tilbage, jamen jeg snakker ikke om, hvor mange penge de tjener, det er jeg faktisk ligeglad med lige nu, men det, jeg spekulerer på, er: Jeg tager mig af og til til hovedet, når jeg hører, at de faglige organisationer ønsker en 6. ferieuge. Vi ved jo alle sammen, at vi er ved at blive gakkede af de unger og det der familieliv, når der er gået 3 uger i sommerferien. Hvad skal vi dog med det?

Næ, det, vi har brug for – for selvfølgelig ligger der noget bag det ønske – er noget mere luft i det daglige, at man er knap så udaset, knap så irriteret og knap så kort for hovedet, når man kommer hjem, knap så indstillet på at sætte automatpædagogen på og lade computeren og tegnefilmene køre videre for at få fred, har knap så dårlig samvittighed, som ellers udløser den der ekstra halve flaske rødvin, eller hvad det er, fordi man ikke orker at rende til forældremødet, fordi man ikke orker ditten og datten, og skal man nu sidde og høre dem læse op af lektierne, og orker man at hjælpe med det og det, osv. osv. osv.

Og det her har ikke noget med regler og love at gøre, men det har noget at gøre med en overvejelse: Hvad er egentlig et effektivt velfærdssamfund? Hvad er egentlig moderne ledelse? Det nærmer sig jo det her. Enhver moderne leder i en virksomhed i dag interesserer sig for det, der hedder de såkaldt bløde værdier. Jeg kan ikke holde udtrykket ud, jeg synes, det er forfærdeligt, men nu hedder det altså sådan: de bløde værdier. Og man ved, at det at få det til at hænge sammen, at få trivsel, at få hele mennesker, hedder det vist, i sin stab, er meget afgørende.

Men hvad er det så, vi gør i vores samfund? Vi gør det sværere og sværere, og det er blandt andet derfor, jeg vil sige til statsministeren, at der vil være meget delte meninger om sundhedsministerens forslag om mindre røg og alt det der. Det er der altid i CD's gruppe, og det vil der blive ved med at være, det kan jeg love for.

Men det er slet ikke det, der er interessant. Det, der er interessant, er: Kunne man forestille sig et effektivt velfærdssamfund, der byggede på nogle andre former for effektivitet? Og her kommer så f.eks. det ind med de ekstra hænder. Nu har jeg haft lejlighed til at tale en del om det under korte bemærkninger i dag, men jeg vil gerne gentage det: Hvad ligner det, at vi også i den offentlige sektor skal have nedslidning, erhvervssygdomme, folk, der jo ikke gider have de job mere. Lønningerne er jo heller ikke i top, for at sige det mildt. Hvad ligner det, når vi har folk, der kunne gå ind og tage fra?

De kan ikke alle sammen blive sygeplejersker, det skal de heller ikke. De kan ikke alle sammen blive hjemmehjælpere, det kræver uddannelse og dygtighed. Nogle kunne måske nok, men ekstra hænder rundt omkring, så der ikke står to sygeplejersker, der skal passe 51 gamle i løbet af en nat.

Og det er på den baggrund, at jeg så gerne havde hørt nogle ord fra statsministeren om den offentlige sektor. Jeg maler ikke fanden på væggen. Jeg synes stadig væk, vi har et godt samfund. Men den offentlige sektor er både investeringsmæssigt, altså nyanlæg af veje og reparationer og sådan noget, og indholdsmæssigt ved at blive lidt lurvet, let lurvet. Det gælder alle de steder, hvor vi færdes, og det fremmer jo ikke tingene. Der kommer mere og mere maleri og hærværk og graffiti og skidt og kanel rundt omkring, hvor der er lurvet i forvejen, det ved vi.